



Arrest

nr. 188 767 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing worden in de nota als volgt opgelijst:

“Op 29.06.2015 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteindelijk besloten tot de toekenning van een visum lang verblijf aan verzoekster.

Verzoekster werd vervolgens op 02.10.2015 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 07.10.2016 werd de Dienst Vreemdelingenzaken door de gemeente Kuurne geïnformeerd nopens het feit dat verzoekster en haar Belgische partner niet meer samenwoonden.

Op 10.10.2016 werd verzoekster door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aangeschreven met verzoek documenten over te maken, dewelke nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van haar verblijfsrecht."

Op 14 februari 2017 nam verwerende partij een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. De F-kaart werd 02.10.2015 afgeleverd. De voorgelegde huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het toestaan van dit verblijfsrecht.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Kuurne weigerde het huwelijk op 26.03.2013 tussen betrokkenen te erkennen op 3.11.2016 (na een negatief advies Parket van de procureur des Konings van Kortrijk (dd. 14.10.2016).

Dit na volgende vaststellingen (uit brief van stad Kuurne – dienst burgerzaken dd. 03.11.2016): De ambtenaar van de burgerlijke stand wenst niet over te gaan tot de registratie van het buitenlands huwelijk tussen [B.M.] en [Z.L.].

Gelet op het advies van het parket van de procureur des Konings te Brugge dd. 14.10.2016, waarvan het negatief advies en motivatie hierin opgenomen, integraal worden overgenomen als motivatie bij deze negatieve beslissing houdende weigering tot registratie van het buitenlands huwelijk.

Ingevolge uw schrijven dd. 27.07.2016 betreffende het afgesloten huwelijk te Algerije tussen [B.M.] en [Z.L.] dd. 26.03.2013, kan ik u het volgende meedelen: Uit uw schrijven dd. 27.07.2016 blijkt dat [B.M.] op 11.04.2016 bij de dienst burgerzaken is langs gekomen met de vraag hoe hij zijn huwelijk kon annuleren. Het huwelijk bleek volgens zijn zeggen niet meer goed te lopen, zijn vrouw zou in contact zijn met een andere man en hij zou kijken voor een andere woonplaats. [B.M.] zou volgens uw ons schrijven beseft hebben dat zijn vrouw daardoor haar verblijfsrecht kon verliezen, maar stelde dat het haar enkel maar daarom te doen was. Hij stelde verder dat hij bij Dienst Vreemdelingenzaken reeds op de hoogte had gebracht.

Blijkens het huisbezoek dd. 21.04.2016 door de politiediensten van de politiezones VLAS Kuurne zijn er 2 slaapkamers in de woning en slapen [B.M.] en [Z.L.] apart. [B.M.] stelt dat [Z.L.] met hem huwde 'voor de papieren'. [Z.L.] is van mening dat de relatie niet lukte omdat [B.M.] haar slaat, ze zou een andere woonst zoeken via het OCMW.

Uit uw schrijven dd. 07.10.2016 blijkt verder dat [B.M.] en ZAIR Lebada niet meer samen wonen en dit sinds 20.09.2016.

Mijn ambt is dan ook genoodzaakt de in) en / of overschrijving van het afgesloten huwelijk tussen [B.M.] en [Z.L.] negatief te adviseren."

Uit het administratieve dossier blijkt nergens dat betrokkenen beroep hebben aangetekend.

Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen. Immers, het is redelijk aan te nemen op basis van bovenstaande informatie dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Het is dus redelijk om te besluiten dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en de heer [B.M.] louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig art. 18 WIPR.

Uit alle elementen uit het dossier blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 heden een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Uit de mail van de Kuurne dd. 07.10.2016 blijkt dat de ex-partners tevens sinds 20.09.2016 niet meer samenwonen.

Overeenkomstig art. 42septies, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 06.09.2015. De duur van haar verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in haar land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien zij jarenlang in Algerije heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook haar leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Wat betreft haar sociale en culturele integratie in het Rijk legt betrokkene volgende documenten voor:

- loonfiches voor van haar tewerkstelling via interim (Daoust) voor de periode maart 2016 t.e.m. juni 2016): het feit dat betrokkene werkt vormt dit geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

- Attest van het CVO Kortrijk betreffende de cursus Nederlands dd. 19.12.2016: aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

- Attest ziektekostenverzekering op dd. 29.11.2016 waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven is bij CM zuid-West-Vlaanderen + geregistreerde huurovereenkomst dd. 19.12.2016: een ziektekostenverzekering en huurcontract en dus een dak boven het hoofd, behoren tot de basisbenodigdheden om in een minimum van waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.

- Attest van het OCMW Kuurne waaruit blijkt dat betrokkene op heden geen financiële steun ontvangt: Het al dan niet ontvangen van OCMW-steun is geen bewijs van een bijzondere manier van integratie. Verder dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Betrokkene legt verder nog documenten voor in het kader van huishoudelijk geweld:

- Een verklaring door het AZ Groeninge Kortrijk dd. 09.04.2016 waaruit blijkt dat betrokkene een licht letsel had opgelopen ten gevolge van slagen.

- Attest van het sociaal huis Kuurne waaruit blijkt dat betrokkene daar een 6-tal dagen langskwam en verklaarde dat ze werd mishandeld door haar man. Waarvan het sociaal huis verklaart daar geen concrete bewijzen van gezien te hebben.

- Proces-Verbaal van verhoor dd. 11.04.2016 bij PZ Kortrijk-Kuurne-Lendeledede betreffende huishoudelijk geweld.

De voorgelegde documenten in het kader van het huishoudelijk geweld en de repliek van de echtgenoot dienaangaande, zijn in het kader van de toepassing van het artikel 42 septies niet relevant.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van kinderen of medische problemen op naam van betrokkene. Zoals eerder aangehaald spreekt de gezinssituatie voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Uit fraude kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene woont tevens niet meer bij haar ex-partner."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: "Schending van de artikelen 42septies en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel: De bestreden beslissing steunt niet op de juiste motieven.

De administratieve beslissing dient te steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen.

De verwerende partij dient uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, dient deze correct te beoordelen en dient binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit te komen.

Indien aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. niet meer is voldaan, kan mogelijks binnen de eerste vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht, ingevolge artikel 42quater Vw. In casu werd de beslissing echter niet genomen op grond van artikel 42quater Vw., doch wel op grond van artikel 42septies Vw., dat stelt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.”

Om op grond van dit artikel het verblijfsrecht in te kunnen trekken, dient aldus het feitelijk bestaan van een van de volgende elementen te zijn bewezen:

- Er werd valse of misleidende informatie gebruikt*
- Er werden valse of vervalste documenten gebruikt*
- Er werd fraude gepleegd*
- Er werden andere onwettige middelen gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.*

Artikel 42septies Vw. heeft geen betrekking op het wegvallen van voorwaarden nadat het verblijfsrecht werd bekomen. Het heeft enkel en alleen betrekking op onregelmatigheden bij de aanvraag en het bekomen van de verblijfskaart.

In casu is er niet de minste onregelmatigheid geweest bij de aanvraag van de verblijfskaart.

Verzoekster was gehuwd sinds 2013. Pas in 2015 werd een verblijfsrecht aangevraagd om zich permanent bij haar echtgenoot in België te kunnen voegen.

Van enige misleidende informatie was er niet de minste sprake.

Het is correct dat de samenleving ondertussen is beëindigd ten gevolge van de slagen en verwondingen aan verzoekster toegebracht. Dit bewijst uiteraard niet dat er een onregelmatigheid zou gebeurd zijn bij de aanvraag van de verblijfskaart.

In casu was er ab initio van enige onregelmatigheid geen sprake. Verzoekster bewaarde haar verblijfsrecht en woonde bij haar echtgenoot.

Pas nadat verzoekster slagen en verwondingen werd toegediend door haar echtgenoot, en daarvoor klacht had ingediend, begon haar echtgenoot uit revanche plots te verklaren dat verzoekster met een andere man contact zou hebben, quod non.

Op basis van de verklaring van haar echtgenoot, en op basis van de vaststellingen ter plaatse dat partijen inderdaad niet meer samen sliepen omdat het huwelijk inderdaad in een grote crisis zat, werd geweigerd om het huwelijk te erkennen.

Dat er op het moment van het onderzoek geen wens meer was om nog langer samen te zijn, was evident, gelet op de gepleegde feiten.

Dat er op het moment van het onderzoek geen wens meer was om nog langer samen te zijn, bewijst daarentegen uiteraard geenszins dat er op het moment van het verkrijgen van de verblijfskaart geen wens zou geweest zijn, laat staan dat er toen fraude zou zijn gepleegd of misleidende informatie zou zijn gegeven.

De verklaringen van de heer [B.] dienaangaande zijn volstrekt eenzijdig en geformuleerd in het kader van een strafrechtelijk onderzoek dat boven zijn hoofd hangt door de toegebrachte slagen.

Door in casu te beslissing te motiveren op grond van artikel 42septies dat verzoekster misleidende informatie o.i.d. zou hebben gebruikt, baseert de verwerende partij zich in casu niet op de juiste feitelijke gegevens.

Tweede onderdeel: De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met het intrafamiliaal geweld

In casu was de aanleiding van het weigeren het huwelijk te erkennen, en a fortiori, van het nemen van de bestreden beslissing, het feit dat verzoekster het slachtoffer was geworden van intrafamiliaal geweld, alwaar zij strafklacht voor heeft ingediend.

Dit strafrechtelijk onderzoek is op heden lopende.

De bewijzen dienaangaande werden echter ook aan de verwerende partij overgemaakt. Zo is de verwerende partij in het bezit van de doktersattesten die de verwondingen vaststellen, van attesten van het sociaal huis dat verzoekster daar hulp heeft gezocht, en van de strafklacht.

Al deze stappen had verzoekster gezet op een moment dat er van het intrekken van haar verblijfsrecht nog geen sprake was. Het feit dat verzoekster in tempore non suspecto zich liet verzorgen, hulp zocht, klacht neerlegde, dient als bewijs naar waarde te worden geschat.

De verwerende partij erkent in haar bestreden beslissing deze elementen, doch stelt uitdrukkelijk dat ze hier niet de minste rekening mee houdt:

“Betrokkene legt verder nog documenten voor in het kader van huishoudelijk geweld:

- (...)

De voorgelegde documenten in het kader van het huishoudelijk geweld en de repliek van de echtgenoot dienaangaande, zijn in het kader van de toepassing van artikel 42 septies niet relevant.”

Artikel 42quater Vw. stelt dat indien aan de voorwaarden voor de gezinshereniging niet meer is voldaan, het verblijfsrecht kan worden afgenomen. Artikel 42quater §4 stelt evenwel dat er in een uitzondering wordt voorzien in het geval van intrafamiliaal geweld.

In casu diende de verwerende partij na te gaan of verzoekster aan deze bepalingen voldeed.

De verwerende partij ging zich echter verkeerdelijk beroepen op artikel 42septies Vw. in plaats van correcte artikel 42quater Vw., om vervolgens doodleuk te stellen dat in het kader van artikel 42septies Vw. dit intrafamiliaal geweld niet relevant is.

In casu dient wel degelijk toepassing te worden gemaakt van artikel 42quater, en diende de verwerende partij rekening te houden met deze elementen.

Door dit niet te doen, schendt de bestreden beslissing de voormelde bepalingen.

Ondergeschikt, zelfs indien inderdaad toepassing zou kunnen worden gemaakt van artikel 42septies Vw., dan nog diende de verwerende partij rekening te houden met alle elementen.

42quater lid 2 Vw. stelt daaromtrent uitdrukkelijk:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aldus dient ook in dit geval rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

Het feit dat verzoekster het slachtoffer is geworden van intrafamiliaal geweld is wel degelijk een onderdeel van de gezinssituatie van verzoekster waar de verwerende partij rekening mee diende te houden.

De bestreden beslissing stelt evenwel expliciet dat er geen rekening mee wordt gehouden:

“De voorgelegde documenten in het kader van het huishoudelijk geweld en de repliek van de echtgenoot dienaangaande, zijn in het kader van de toepassing van artikel 42 septies niet relevant.”

Door geen rekening te houden met deze belangrijke elementen, die de basis hebben gevormd van het nemen van deze beslissing, schendt de beslissing artikel 42quater lid 2 Vw.”

2.2. De verwerende partij stelt in haar nota het volgende aangaande het eerste onderdeel van het middel:

“Verweerder verduidelijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing uitdrukkelijk overweegt dat de buitenlandse huwelijksakte, op grond waarvan de gezinshereniging werd bekomen, uiteindelijk niet rechtsgeldig blijkt te zijn.

In dit kader wordt terecht gewezen op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kuurne op 03.11.2016 na negatief advies van het Openbaar Ministerie heeft geweigerd om het buitenlandse huwelijk te erkennen. Uit de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dewelke deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat de verzoekende partij met hem trouwde “voor de papieren”.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat noch de verzoekende partij, noch haar echtgenoot beroep aantekenden tegen voormelde weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk vastgesteld dat uit de motieven van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wel degelijk blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij onder valse voorwendsels werd verkregen.

Verweerder benadrukt dat de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kuurne uitdrukkelijk onder meer is geweigerd omdat de relatie tussen de

verzoekende partij en haar echtgenoot een schijnrelatie zou betreffen, ten einde de verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen.

De verzoekende partij is slecht gekomen om op heden de motieven van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te betwisten, daar waar zij heeft nagelaten om hier tegen op te komen binnen de daartoe gestelde termijn. Verweerder benadrukt dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij de vaststelling door de ambtenaar van de burgerlijke stand betreffende het schijnkarakter van het buitenlandse huwelijk ook maar op enig moment heeft betwist.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat nergens zou blijken dat misleidende informatie of valse voorwendsels zouden zijn aangewend, dewelke van doorslaggevend belang waren om het verblijfsrecht te verwerven.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd derhalve geheel terecht toepassing gemaakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de verklaringen van dhr. [B.] volstrek eenzijdig zijn, herhaalt verweerder dat de verzoekende partij geen beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kuurne, niettegenstaande hierin uitdrukkelijk verwezen werd naar de verklaringen van dhr. [B.].

De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin ze opwerpt dat de verwerende partij dient uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens en deze correct dient te beoordelen, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Kernpunt van verzoeksters betoog ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel is dat de verwerende partij op basis van de voorliggende feitelijke gegevens geen toepassing kon maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat deze bepaling betrekking heeft op onregelmatigheden bij de aanvraag en dat dit in casu niet het geval is. Ze stelt dat ze bij het verkrijgen van het verblijfsrecht gewoon samenwoonde met haar echtgenoot en dat nadien de relatie verzuurd is omdat haar echtgenoot haar slagen toebracht. Verzoekster kadert de eenzijdige verklaring van haar echtgenoot dat het huwelijk werd aangegaan "*voor de papieren*" binnen de context van de verzuurde relatie. Verzoekster geeft toe, "*Dat er op het moment van het onderzoek geen wens meer was om nog langer samen te zijn, was evident, gelet op de gepleegde feiten.*" maar benadrukt, "*Dat er op het moment van het onderzoek geen wens meer was om nog langer samen te zijn, bewijst daarentegen uiteraard geenszins dat er op het moment van het verkrijgen van de verblijfskaart geen wens zou geweest zijn, laat staan dat er toen fraude zou zijn gepleegd of misleidende informatie zou zijn gegeven.*"

2.5. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd

gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheids-toestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. “

2.6. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 27 juli 2016 het advies vroeg van het parket van Kortrijk met betrekking tot de vermelding in het rijksregister van het buitenlands huwelijk van verzoekster. Op basis van een negatief advies van het parket van Kortrijk van 14 oktober 2016 besloot de ambtenaar van de burgerlijke stand op 3 november 2016 om het betrokken huwelijk niet te vermelden in het Rijksregister. Dit advies, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand integraal weergaf in zijn beslissing van 3 november 2016, wordt op zijn beurt integraal weergegeven in de bestreden beslissing. Het parket somt gegevens op aangaande de verslechterde relatie, met name dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samen sliepen en dat verzoekster daarna apart is gaan wonen. Voorts wordt gewag gemaakt van een vraag om informatie van verzoeksters echtgenoot bij de burgerlijke stand om het huwelijk te laten “annuleren”, en van diens verklaringen dat het huwelijk niet meer goed loopt, dat zijn echtgenote in contact zou zijn met een andere man en dat ze uitkijkt naar een andere woonst. Verzoeksters echtgenoot verklaarde ook dat verzoekster met hem getrouwd was “voor de papieren”. Anderzijds wordt gewag gemaakt van de verklaringen van verzoekster dat de relatie niet lukte omdat hij haar slaat en dat ze uitkeek naar een andere woonst. Op basis van dit alles besluit het parket, “*Mijn ambt is dan ook genoodzaakt de in- en / of overschrijving van het afgesloten huwelijk tussen [B.M.] en [Z.L.] negatief te adviseren.*”

2.7. De verwerende partij leidt hier blijkens de bestreden beslissing uit af, “*Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen. Immers, het is redelijk aan te nemen op basis van bovenstaande informatie dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Het is dus redelijk om te besluiten dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en de heer [B.M.] louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsonthouding overeenkomstig art. 18 WIPR. Uit alle elementen uit het dossier blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 heden een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.*”

2.8. Samen met verzoekster is de Raad van oordeel dat de verwerende partij hierbij de feiten geweld aandoet, waardoor ze niet tot een correcte beoordeling van de zaak kan komen, minstens kon de verwerende partij op basis van de voorliggende elementen niet tot de vaststelling komen dat verzoeksters geval valt onder de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Uit het advies van het parket blijkt duidelijk dat de relatie verzuurde en vervolgens beëindigd werd, wat blijkt uit de objectieve vaststellingen dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samen sliepen en dat verzoekster vervolgens elders is gaan wonen. Het blijkt ook uit de verklaringen van beiden. Echter liggen voor wat betreft de vraag of het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, geen voldoende elementen voor op grond waarvan de verwerende partij “redelijkerwijs” kon besluiten “*dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen*”, “*dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en de heer [B.M.] louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen*”, “*dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.*” en op grond hiervan te concluderen “*dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken*” en toepassing te maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Aan de grondslag hiervan liggen niet meer dan verklaringen van verzoeksters echtgenoot waarvan het advies van het parket gewag maakte. Volgens de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster is verzoekster immers met hem gehuwd “voor de papieren”. Echter wordt in het advies van het parket ook verzoeksters verklaring weergegeven dat de relatie strandde omdat haar echtgenoot haar slaat. De grondslag van dit alles kan worden gevonden in het verslag van samenwoning dat werd opgesteld door een politiefunctionaris van Kuurne op 21 april 2016 waarbij deze noteerde: “*Volgens man huwde vrouw met hem voor papieren. De vrouw ontkent dit en zegt dat de relatie niet lukt omdat hij haar slaat. Ze zoekt een andere woonst via het OCMW.*” Het betreft dus tegenstrijdige verklaringen van echtgenoten wier relatie totaal verzuurd is, waarbij de verwerende partij

focust op de eenzijdige verklaring van verzoeksters echtgenoot. Dit volstaat niet om tot de zwaarwichtige conclusie te komen dat het huwelijk van in het begin louter gericht was op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel. Zo blijkt nergens uit dat er verder onderzoek werd verricht naar de vraag of het huwelijk van in het begin een schijnhuwelijk was of dat het enkel ging om een huwelijk dat na verloop van tijd strandde omdat er huishoudelijk geweld aan te pas kwam. In dit verband merkt de Raad nog op dat verzoekster in tempore non suspecto stappen had ondernomen in het kader van huishoudelijk geweld, die trouwens in de bestreden beslissing worden aangehaald, maar die door de verwerende partij worden weggewuifd omdat de kwestie van huishoudelijk geweld volgens haar *“niet relevant”* is in het kader van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er nog op dat zich in het administratief dossier een schrijven van een advocaat van 19 december 2016 bevindt dat door de gemeente Kuurne aan de verwerende partij werd overgemaakt op 20 december 2016. Hierin beschrijft de advocaat dat verzoekster het slachtoffer is van slagen en verwondingen door haar echtgenoot. Bij dit schrijven wordt onder meer een medisch attest gevoegd, opgesteld door een dokter van AZ Groeningen op 9 april 2016 waarin wordt geattesteerd dat verzoekster werd opgenomen voor een duur van minder dan 24 uren in de kliniek wegens slagen. Tevens werd een kopie van het PV van verhoor gevoegd, opgesteld door de PZ van Kortrijk-Kuurne-Lendelede op 11 april 2016 waarin verzoekster melding maakt van het gewelddadig gedrag van haar echtgenoot. Uit dit alles blijkt dat het betoog van verzoekster inzake huishoudelijk geweld geen bloot betoog is.

2.9. Het verweer in de nota volstaat niet om afbreuk te doen aan het voormelde.

2.9.1. Waar de verwerende partij stelt, *“Uit de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dewelke deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat de verzoekende partij met hem trouwde ‘voor de papieren’”*, dient de Raad te herhalen dat dit niet meer is dan een eenzijdige verklaring van verzoekers echtgenoot die gelicht wordt uit het advies van het parket dat werd weergegeven in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 3 november 2016. De verwerende partij gaat er hierbij aan voorbij dat deze is afgelegd in een context van een totaal verzuurde relatie en besteedt tevens geen aandacht aan verzoeksters verklaring, die eveneens wordt weergegeven in dit advies, dat de relatie verzuurde wegens het feit dat haar echtgenoot haar sloeg, verklaring die steun vindt in stukken die zich bevinden in het administratief dossier .

2.9.2. De verwerende partij benadrukt voorts dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat noch de verzoekende partij, noch haar echtgenoot beroep aantekenden tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Uit het door verzoekster niet betwist gegeven dat ze geen dergelijk beroep heeft ingediend kan de verwerende partij niet meer afleiden dan dat de weigering van vermelding in het rijksregister van het buitenlands huwelijk van verzoekster door de ambtenaar van de burgerlijke stand definitief is. De verwerende partij, die een overheid is zoals bedoeld in artikel 27 WIPR en die gelet op de afgifte van de F-kaart voorafgegaan door de toekenning van een visum type D-gezinshereniging, wordt geacht de buitenlandse huwelijksakte te hebben erkend, treft verblijfsrechtelijke gevolgen op basis van een lezing van het advies van het parket dat wordt weergegeven in de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 3 november 2016. Deze lezing die de verwerende partij doet, waarbij ze focust op eenzijdige verklaringen van de echtgenoot van verzoekster en op grond waarvan ze verblijfsrechtelijke conclusies trekt, kunnen dienstig worden aangevochten door verzoekster ook al heeft ze geen beroep ingediend tegen de weigering van vermelding in het rijksregister van haar buitenlands huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De Raad ziet verder niet in wat de relevantie is van de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot hiertegen geen beroep heeft ingediend.

2.9.3. Verweerder benadrukt verder in zijn nota dat de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Kuurne uitdrukkelijk onder meer is geweigerd omdat de relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot een schijnrelatie zou betreffen, teneinde de verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen, doch deze vaststelling blijkt niet uit het advies van het parket waarop de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand steunt, aangezien het zoals reeds herhaaldelijk gesteld werd, op dit vlak niet meer doet dan een eenzijdige verklaring weergeven van verzoeksters echtgenoot, waarbij ook de verklaring van verzoekster dat de relatie verzuurde wegens huishoudelijk geweld wordt weergegeven. De verwerende partij doet niet meer dan focussen op de eenzijdige verklaring van verzoeksters echtgenoot.

2.9.4. De overtuiging ten slotte van de verwerende partij dat ze *“allerm minst kennelijk onredelijk [heeft] vastgesteld dat uit de motieven van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand*

wel degelijk blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij onder valse voorwendsels werd verkregen”, volstaat niet om de vernietiging van de bestreden beslissing tegen te gaan.

2.10. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht. Het eerste onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het tweede onderdeel van het enig middel behoeft dan ook geen bespreking.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middelen een gegrond onderdeel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA